

[J. K. Hansen]

vist om det modsatte her for et stykke tid siden.

Ministeren stillede et konkret spørgsmål. Jeg skal ikke sætte dato på, hvornår ministeren skulle eller måtte komme med et sådant lovforslag, men ministeren kunne i hvert fald have undgået, at jeg skulle stå her i dag og svinge mig op i de store højder, hvilket egentlig er imod min natur. For det er faktisk gået os på, at denne situation er opstået. Jeg havde ikke forventet, at dette lovforslag kom så hurtigt efter, at ændringsforslaget var taget ud af L 47. Lad os så få drøftet tingene i et andet forum end lige netop her, nemlig i uddannelsesudvalget.

Men ministeren kunne have undgået dette, hvis han f.eks. havde fremsat forslaget i efteråret. Så kunne det godt være, jeg havde haft kritiske bemærkninger eller ville gå imod det, men ministeren kunne i hvert fald have undgået, at jeg svingede mig op i en for min natur usædvanlig stor højde.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne gentage mit spørgsmål til hr. J. K. Hansen: hvis jeg nu tror på, at hr. J. K. Hansen har opfattet det på den måde, han siger, vil hr. J. K. Hansen så tro på, at jeg har været i den bedst tænkelige tro? Både hr. Kirkegaard og jeg er som himmelfaldne over, at dette her ikke var et klart led i aftalen.

Inden hr. J. K. Hansen forhåbentlig besvarer det spørgsmål, vil jeg sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at jeg synes, hun ser kommunalbestyrelserne lidt hen over hovedet. Hun stiller det op, som om kommunalbestyrelserne slet ikke repræsenterer brugerne, som om de nærmest er et fremmedelement i vort folkestyre. Det, lovforslaget drejer sig om, er at give kommunalbestyrelserne mulighed for at ansætte dem, som kommunalbestyrelsen – det vil sige repræsentanterne for folket i kommunen – mener er bedst til at bestride de pågældende stillinger. Derom drejer forslaget sig.

Hvad skal det så til med den snak om brugere og mangel på demokrati og regeringens holdning osv.? Vi har jo kommunernes ledere og deres forenings ord for, at man ønsker dette her. Man ikke blot ønsker det, man ønsker det stærkt. Er kommunerne ikke udtryk for folkeviljen lige så godt, som folketinget er det? Det er jo den holdning, vi skal

have nedbrudt, at vi herinde repræsenterer en højere demokratisk indstilling end dem ude i kommunerne. Det er den holdning, vi skal have ændret ved frikommuneforsøg og ved meget af det andet, vi foretager os.

Fru Elisabeth Bruun Olesen bringer os mange år tilbage med sin udtalelse, som fremstiller kommunalbestyrelser som nærmest lidt udemokratiske, nogle forvaltningsorganer sådan lidt sammenlignelige med amtmænd, og hvad man ellers har haft. Kommunalbestyrelserne er lige blevet valgt af folket. Det er dets repræsentanter, der ønsker en friere mulighed for at udtrykke folkeviljen ved valg af ledende chefer på dette område. Med hvilket argument skulle man gå imod det? Jeg har svært ved at se det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at kommunerne var et fremmedelement i det her samfund, nogle udemokratiske størrelser. Jeg talte om brugerne. Efter min mening er brugerne af folkeskolen dels børnene, dels forældrene og lærerne. Og en del af disse brugere har via foreningen Skole og Samfund sagt, at de synes, dette er en klar forringelse, der svækker forældrenes indflydelse. Lærerne har også udtalt sig via Danmarks Lærerforening. Så mangler vi faktisk blot, at børnene også siger noget.

(Kort bemærkning).

J. K. Hansen (S):

Jeg kan forstå, det er meget magtpåliggende for undervisningsministeren at få et svar på, om jeg nu tror på hans gode vilje og det, der er sagt. Ja men det må jeg så gøre.

Men jeg kunne føje til, at vi måske kunne skilles her i venlighed over for hinanden ved, at ministeren nu fra folketingets talerstol gav udtryk for, at dette forslag egentlig godt kunne oversomre, som vi siger. Jeg vil ikke forlange, at ministeren trækker forslaget tilbage, men hvis det kunne oversomre, så fik vi tid til at diskutere tingene. Så kunne vi også få diskuteret ude i vores bagland, hvad problemerne egentlig er omkring disse ting her.

På den måde kunne vi da godt, hr. minister, skilles i venlighed. Selvfølgelig må man tro på, når ministeren bedyrer det herfra, at